

[Aase Olesen]

har fundet en rimelig ordning. Et sted skal vi jo sætte grænsen, og vi må jo så, ligegyldigt hvor vi sætter den, altid erkende, at der er nogle, der vil blive ramt, fordi de lige præcis falder udenfor, og det uanset hvor vi ville sætte en grænse.

Jeg er også tilfreds med, at det er en 5 års overgangsordning, for på lidt længere sigt skal kvinder naturligvis have nøjagtig de samme vilkår som mænd. I øvrigt er ændringsforslaget jo ikke kønsbestemt, men i praksis bliver det et tilbud om, at kvinder, der er kommet senere ind på arbejdsmarkedet, og som har haft deltidsarbejde, ikke falder udenfor.

Endelig var der problemerne med de selvstændige og herunder de medarbejdende ægtefæller. Jeg mener, vi er kommet frem til nogle regler, som er stramme, endda måske efter nogles mening lidt for firkantede, og det vil jeg gerne være med til at tage ansvaret for, ikke mindst hvad angår de ret firkantede regler for de medarbejdende ægtefæller. Det vil jeg, fordi jeg mener, det er så vigtigt, at de i denne lovgivning er med, hvorimod de jo i loven om efterløn i praksis meget ofte falder ud og i hvert fald ikke har mulighed for at gå på efterløn, medmindre også hovedpersonen i firmaet gør det.

Når jeg mener, det er vigtigt at lave ret firkantede og stramme bestemmelser her i starten, er det selvfølgelig, fordi jeg ønsker, at denne ordning ikke skal komme i miskredit. Man skal ikke kunne sige, at der er en gruppe, som uden i øvrigt at ændre deres situation kan modtage midler fra det offentlige. Det har været den ledetråd, det radikale venstre har haft, når vi har vurderet ændringsforslagene. Så må vi leve med, at denne gruppe mennesker i virkeligheden får skrappe regler end lønmodtagere.

Tilbage er der to væsentlige kritikpunkter, som blev rejst under førstebehandlingen, nemlig for det første, at der jo ikke er ret til deltidsarbejde for alle. Det er korrekt, det er der ikke. Det synes jeg da vi skal sige lige ud, men vi skal omvendt også sige, at den væsentligste hindring for at få denne ret formentlig ligger hos arbejdsmarkedets parter.

Jeg synes, man burde kunne være nået til en eller anden form for forståelse på netop det punkt, især fordi socialdemokraterne i deres forslag – som godt nok er trukket tilbage, men som blev fremsat den 4. februar i år

og hedder B 76; det er en genfremstilling, så vidt jeg har kunnet se, af et tidligere forslag fra 1985 – i punkt 6 skriver: »Arbejdsmarkedets parter aftaler vilkårene for deltidsbeskæftigelsen. Herved sikres retten til deltidsbeskæftigelse for den gruppe af lønmodtagere, som vil være omfattet af delefterlønordningen (delpensionsordningen).«

Da bekymringen jo netop går på lønmodtagere og deres eventuelt manglende ret til at få delpension, synes jeg, at man burde kunne være nået til en eller anden forståelse med socialdemokratiet om at få noget ind fra deres forslag. Desværre har socialdemokratiet taget dette forslag tilbage, og jeg ser ikke, at bestemmelsen går igen i det forslag om delefterløn, som nu er fremsat.

Dér siger man ikke noget om, at man anbefaler parterne at finde ud af det. Tværtimod siger man i den – jeg ved ikke, om man kan kalde det en ordførertale – men i hvert fald i det bidrag, som LO er kommet med, og som er optrykt i socialdemokraternes nye forslag og i øvrigt også er optrykt som bilag i vores betænkning, at man er bange for, at lovforslaget om delpension giver muligheder for misbrug af ordningen fra arbejdsgiverside og samtidig indeholder risiko for en øget udbredelse af deltidsarbejde til ugunst for lønmodtagere.

Hvis det er det endelige udsagn i denne sag, er jeg meget ked af, at man har taget beslutningsforslag nr. B 76 tilbage. Når vi har trukket andenbehandlingen af dette lovforslag meget langt, efter at vi egentlig havde forhandlet færdig, skyldes det jo, at vi på et tidspunkt i foråret regnede med, at vi skulle have en førstebehandling af B 76. Der mener jeg, at punkt 6 havde været den tap, hvorom man måske kunne have fået et eller andet samarbejde til at dreje sig. Derfor er jeg ked af, at man har trukket det forslag, for jeg tror, at der her havde været en mulighed for at få noget med, også til gavn for lønmodtagernes mulighed for at få deltidsbeskæftigelse.

Tilbage er der socialdemokraternes krav – og jeg forstår også, at det er SFs – om, at en delpension for A-kasemedlemmer, kaldet delefterløn, skal administreres af A-kasserne, mens andres delpension skal administreres af de sociale forvaltninger. Det er naturligvis et vanvittigt krav, som jeg ikke mener man kan diskutere det fornuftige i. Jeg kan ikke se